

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/308/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114212451
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3114212451.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu: P., právne zastúpeného W. proti žalovanému: K., do 30.06.2016 za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: T., právne zastúpeného H., o zaplatenie 5.202,71 eur s príslušenstvom, o odvolaní občianskeho združenia T. proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 25. mája 2016, č.k. 17C/171/2014-102, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka (výrok III.) **m e n í** tak, že občianske združenie T. **m á** voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov konania.

Občianske združenie T. **m á** voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie (I.) zastavil konanie, (II.) nepriznal náhradu trov konania žalovanému, (III.) nepriznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného a (IV.) rozhodol o vrátení súdneho poplatku vo výške 305,30 eur žalobcovi. Súd prvej inštancie zdôvodnil uznesenie tým, že mu bolo dňa 13.05.2016, pred začatím pojednávania vo veci samej, doručené písomné podanie právneho zástupcu žalobcu, ktorého obsahom bolo späťvzatie návrhu (žaloby) v celom rozsahu. Toto späťvzatie žalobca neodôvodnil. Dňa 12.05.2016 bolo súdu doručené písomné podanie právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, v ktorom vyjadril svoj nesúhlas so späťvzatím návrhu. Takisto si v prípade, že súd konanie zastaví, uplatnil právo na náhradu trov zastaveného konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia. Uviedol, že tieto trovy konania je potrebné považovať za účelné a citoval z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 457/2014 a z rozhodnutí Krajského súdu v Prešove a Krajského súdu v Banskej Bystrici. Celkovo výšku trov konania vedľajšieho účastníka vyčíslil v sume 947,55 eur za 5 úkonov právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, vyjadrenie vo veci samej, dopĺňujúce vyjadrenie, vyjadrenie so závermi krajských súdov, vyjadrenie k späťvzatiu návrhu). Keďže žalobca vzal návrh na začatie konania (žalobu) späť v celom rozsahu, súd prvej inštancie podľa § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) konanie zastavil. Podľa § 96 ods. 3 O.s.p. nesúhlas žalovaného (resp. vedľajšieho účastníka) so späťvzatím návrhu (žaloby) nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu skôr, než sa začalo pojednávanie. Preto je nesúhlas vedľajšieho účastníka so späťvzatím irelevantný. K výrokom o trovách konania súd prvej inštancie konštatoval, že zastavenie konania zaviniť žalobca, pretože vzal návrh (žalobu) späť, a to nie pre správanie žalovaného. Preto súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa ustanovenia § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. Vzhľadom k tomu, že žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli a ani si právo na náhradu trov konania neuplatnil, súd mu náhradu trov konania nepriznal. Pri rozhodovaní o trovách konania vedľajšieho účastníka sa súd prvej inštancie, aplikujúc ustanovenia § 93, § 153d, § 201 O.s.p., riadil zásadou, že ak má účastník právo na náhradu trov konania, také isté právo má aj vedľajší účastník. V danej veci, ak má právo na náhradu trov zastaveného konania žalovaný, má toto právo aj vedľajší účastník na strane žalovaného. Otázkou, či právne zastúpenie vedľajšieho účastníka, ktorý je združením na ochranu spotrebiteľa, je účelné, a či takéto združenie nemá byť patrične personálne vybavené, s prihliadnutím na účel jeho

existencie, aby jeho zastúpenie advokátom nebolo samoučelné, zodpovedal súd prvej inštancie tak, že podľa názoru súdu prvej inštancie právne zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom v tomto konaní nebolo účelné. V danom prípade právny zástupca vedľajšieho účastníka okrem oznámenia o vstupe vedľajšieho účastníka do konania a udelení generálnej plnej moci ešte pred začatím tohto konania (založeného v správnom registri súdu Spr) urobil v konaní iba dve písomné vyjadrenia k veci samej a jedno k späťvzatiu návrhu, pričom si zároveň uplatnil právo na náhradu trov konania. Po posúdení obsahu písomných vyjadrení k návrhu vo veci samej súd prvej inštancie konštatoval, že ide o posúdenie právne a skutkovo nenáročné, a čo je najpodstatnejšie, ide o vyjadrenie, ktoré právny zástupca vedľajšieho účastníka zasiela vo viacerých opakujúcich sa prípadoch. V danom prípade išlo o rovnakú argumentáciu ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa, premlčania uplatneného práva a vo vyjadrení zo dňa 05.04.2016 v celej časti o citovanie z judikatúry súdov (teda nie vlastná vytváraná právna argumentácia). Podľa názoru súdu prvej inštancie tieto vyjadrenia mohol urobiť vedľajší účastník aj bez právneho zástupcu. Tento názor súd prvej inštancie podporil uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 MCdo 9/2013 (s odkazom aj na skoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 MCdo 5/2013), ako aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 457/2014.

2. Proti uvedenému uzneseniu v časti o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného (výrok III.) podalo včas odvolanie občianske združenie T. (do 30.06.2016 v procesnom postavení vedľajšieho účastníka). Navrhlo, aby odvolací súd zmenil tento výrok tak, že žalobca je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania pred súdom prvej inštancie vo výške 947,55 eur a trovy odvolacieho konania vo výške 189,51 eur. Uviedlo, že podľa jeho názoru napadnutý výrok uznesenia súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa neho boli trovy vedľajšieho účastníka vynaložené účelne na bránenie práva žalovaného. Náhradu trov dosiahne vedľajší účastník len v prípade, ak žalobca bude v konaní neúspešný, čo je potrebné považovať za súčasť rizika pri súdnom uplatnení, napr. premlčanej pohľadávky alebo plnenia z neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Je zrejmé, že pokiaľ by žalobca uplatňoval pohľadávky, na ktoré má nárok, nedošlo by k priznaniu trov vedľajšiemu účastníkovi. Súd prvej inštancie podľa neho opomenul fakt, že priznanie trov sa riadi predovšetkým zásadou úspešnosti v spore. Konanie bolo iniciované žalobcom, ktorý využil svoje ústavné právo a dal sa zastúpiť advokátom (napriek tomu, že zamestnáva aparát ľudí s právnickým vzdelaním), ktorému by v prípade jeho úspechu bola priznaná náhrada trov konania, preto fakt, že na strane úspešného vedľajšieho účastníka bola náhrada trov právneho zastúpenia krátená, spôsobuje porušenie zásady rovnosti účastníkov v konaní a spôsobuje úspešnému účastníkovi aj vznik škody. Občianske združenie poukázalo na čl. 47 ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 24 a § 25 O.s.p., ďalej na ustanovenia § 93 ods. 4 O.s.p., na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 457/2014, sp. zn. II. ÚS 281/2011, sp. zn. IV. ÚS 84/2014, na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7 MCdo 4/2010 a na viaceré rozhodnutia krajských súdov.

3. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Má za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Vedľajší účastník nadbytočne opakuje procesné podania bez uvedenia nových, procesne významných skutočností. Jeho podania sú abstraktné, všeobecné, bez znalosti prejednávanej veci a automaticky uplatňuje nedôvodnú námietku premlčania. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7 MCdo 15/2014 a sp. zn. 6 MCdo 5/2013 a dôvodil, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť samé z podstaty svojej existencie schopné poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, keďže jeho účelom je kolektívna ochrana spotrebiteľov a zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní. Úmyslom zákonodarcu pri umožnení vstupe právnickej osoby do konania bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadenými subjektmi, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne a personálne vybavené a odborne kompetentné. Žalobca zdôraznil, že združenie na ochranu spotrebiteľa ako vedľajší účastník vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného, žiada o zasielanie žaloby a navrhuje priznanie trov, pričom nemá žiadnu vedomosť o prejednávanom prípade a len z označenia strán sporu usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiaden dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že jeho cieľom je získanie finančných prostriedkov v podobe

náhrady trov právneho zastúpenia, teda ide o zneužívanie civilného konania na získanie náhrady trov konania.

4. Po vydaní rozhodnutia súdu prvej inštancie a podaní odvolania vedľajším účastníkom, pred predložením veci na rozhodnutie o odvolaní krajskému súdu, došlo k zmene právnej úpravy sporového konania, keď dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý okrem iného zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.), podľa ktorého súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania v predmetnom spore. V prechodných ustanoveniach (§ 470 ods. 1, ods. 2) CSP stanovil, že ak neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, avšak s tým, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. V zmysle tohto ustanovenia odvolací súd posudzoval otázku dôvodov na priznanie, nepriznanie alebo krátenie trov konania (vrátane otázky účelnosti vynaložených trov) podľa ustanovení O.s.p. účinných v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie. Procesne postupoval odvolací súd už podľa nových procesných ustanovení CSP.

5. Výroky, ktorými bolo konanie zastavené, žalovanému nebola priznaná náhrada trov konania a bolo rozhodnuté o vrátení súdneho poplatku žalobcovi, neboli odvolaním napadnuté, nadobudli právoplatnosť a odvolací súd ich nepreskúmal.

6. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP v napadnutej časti bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť podľa § 388 CSP.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca uplatňoval voči žalovanému zaplatenie sumy 5 202,71 eur s úrokom z omeškania v sume 440,90 eur, ďalej s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 5 202,71 eur od 19.12.2013 do zaplatenia a náhradu trov konania. Podaním zo dňa 12.09.2014, doručeným Okresnému súdu Trenčín dňa 17.09.2014, vstúpilo do konania občianske združenie T. ako vedľajší účastník na strane žalovaného. Vedľajší účastník doručil dňa 04.11.2014 súdu prvej inštancie vyjadrenie z 28.10.2014, v ktorom vzniesol námietku premičania celého práva. Uviedol, že zo žalobcom predložených dôkazov je zjavné, že v čase postúpenia pohľadávky, teda dňa 10.12.2009, bol žalovaný v omeškaní s vrátením finančných prostriedkov viac ako 1000 dní (riadok „Počet dní omeškania“ v Prílohe č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 10.12.2009). V čase od postúpenia pohľadávky do podania žaloby uplynulo ďalších 1638 dní. V čase podania žaloby teda predstavovalo omeškanie spolu viac ako 2500 dní, čo je viac ako 6 rokov. Ďalej vedľajší účastník doručil súdu prvej inštancie dňa 05.02.2015 doplnujúce vyjadrenie z 28.01.2015, v ktorom spochybnil platné postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu, nakoľko žalobca nepreukázal, že pohľadávka voči žalovanému v čase jej postúpenia na žalobcu existovala, nepredložil ani dôkaz o splnení povinnosti vyplývajúcej mu z § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, t. j. o dodržaní písomnej formy výzvy postupcu, adresovanej klientovi, že je v omeškaní a následne o dodržaní 90-dňovej lehoty pred postúpením pohľadávky tretej osobe. Mal za to, že žalobca z tohto dôvodu nedisponuje aktívnou legitímáciou v tomto konaní. Dňa 06.04.2016 vedľajší účastník doručil súdu prvej inštancie vyjadrenie z 05.04.2016, v ktorom citoval rozhodnutia viacerých krajských súdov a vyvodil z nich záver, že právny predchodca žalovaného, ak chcel postúpiť úver na tretiu osobu, mal vyzvať žalovaného na zaplatenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom žalobca má povinnosť doložiť v konaní túto výzvu svojho právneho predchodcu a doklad preukazujúci odoslanie tejto výzvy žalovanému. Je tiež potrebné, aby právny predchodca pred postúpením úveru na tretiu osobu zosplatnil tento úver. Žalobca podaním zo dňa 09.05.2016, doručeným súdu prvej inštancie e-mailom dňa 09.05.2016 a poštou dňa 13.05.2016, vzal žalobu v celom rozsahu späť bez uvedenia dôvodu a navrhol, aby súd konanie zastavil. Vedľajší účastník podaním, doručeným súdu prvej inštancie dňa 12.05.2016, vyjadril nesúhlas so späťvzatím žaloby, čo zdôvodnil tým, že v predmetnom spore existujú vážne dôvody na to, aby súd rozhodol rozsudkom v merite veci, keďže len rozsudkom v merite veci sa zabráni špekulatívnym úkonom žalobcu do budúcnosti, ktoré by mohli vyvolať ďalšie spory (postúpenie alebo iné vymáhanie pohľadávky). Súčasne si vedľajší účastník pre prípad, že súd zastaví konanie, uplatnil trovy konania vo výške 947,55 eur za päť úkonov právnej služby - 1. prevzatie a príprava zastúpenia, 2. vyjadrenie vo veci samej, 3. doplnujúce vyjadrenie, 4. vyjadrenie so závermi krajských súdov, 5. vyjadrenie k späťvzatiu návrhu, a 180,93 eur + režijný paušál á 8,58 eur za každý úkon.

8. V civilnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok konania alebo zodpovednosti za zavinenie alebo za náhodu. V zmysle § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. nemal žiaden z účastníkov právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené. Avšak rozhodovanie o náhrade trov v prípade zastavenia konania v dôsledku späťvzatia žaloby osobitne upravovalo ustanovenie § 146 ods. 2. Podľa prvej vety tohto ustanovenia mal povinnosť nahradiť trovy konania ten, kto zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Toto zavinenie je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nakoľko nárok na náhradu trov konania je nárokom, ktorý má oporu v ustanoveniach procesného práva, preto vo vzťahu k otázke, či účastník konania zavinil, že konanie muselo byť zastavené, je významný iba procesný výsledok. Za predpokladu, že k späťvzatiu žaloby, ktorá bola podaná dôvodne, došlo pre správanie žalovaného (typickým príkladom tejto situácie je, keď žalovaný až v priebehu súdneho konania splní to, čo žalobca požaduje v žalobe), je povinný hradiť náklady konania žalovaný (§ 146 ods. 2 druhá veta O.s.p.). Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania týmito zásadami riadil, pričom správne dospel k záveru, že procesne zavinil zastavenie konania žalobca tým, že vzal žalobu späť bez toho, aby dôvodom späťvzatia bolo správanie žalovaného, preto žalobca zodpovedá za trovy konania.

9. Následne však súd prvej inštancie nesprávne posúdil vec tak, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom v tomto konaní nebolo účelné. Odvolací súd k tomu uvádza, že so zavedením inštitútu vedľajšieho účastníka vystupujúceho na podporu účastníka - spotrebiteľa (ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p.), nedošlo k žiadnej takej zmene ustanovení O.s.p. o náhrade trov konania (§ 142 až § 150 O.s.p.), ktorá by reagovala na nový inštitút. Súčasne ani samotná právna úprava uvedeného inštitútu problematiku náhrady trov konania neupravuje. Nie je tak daný žiaden zákonný podklad pre zmenu ustálenej súdnej praxe z obdobia pred zavedením vedľajšieho účastníctva podľa ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p., ktorá priznávala náhradu trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi. Právo na náhradu trov konania, ako aj povinnosť nahradiť trovy konania, vyplýva z ustanovenia § 93 ods. 4 O.s.p., v zmysle ktorého má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, koná však iba sám za seba. Pokiaľ teda O.s.p. nevyhradil práva a povinnosti v konaní iba niektorému z účastníkov konania, teda výslovne žalobcovi (napr. dispozícia s návrhom) alebo žalovanému (napr. súhlas so späťvzatím), je potrebné všetky ostatné práva a povinnosti, dané Občianskym súdnym poriadkom všeobecne účastníkovi konania, považovať aj za práva a povinnosti vedľajšieho účastníka. Pretože ustanovenie § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., aplikovateľné aj v danom prípade, neviaže právo na náhradu trov konania výslovne na žalovaného, ale vo všeobecnosti na účastníka, zakladá uvedené ustanovenie povinnosť, ako aj právo na náhradu trov konania s poukazom na ustanovenie § 93 ods. 4 O.s.p. aj vedľajšiemu účastníkovi v zmysle zásad zodpovednosti za výsledok konania, prípadne za zavinenie alebo za náhodu. Z uvedeného vyplýva, že vedľajší účastník, hoci v konaní zostáva treťou osobou, má rovnaké práva a povinnosti ako účastník, na stranu ktorého vstúpil podľa § 93 ods. 4 O.s.p., a preto pre prípad úspechu ním podporovaného účastníka v súdnom konaní má rovnako ako úspešný účastník právo na náhradu trov konania. Odvolací súd poukazuje na článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Tak ako žalobca, tak aj každý iný účastník súdneho konania, má právo nechať sa zastúpiť právnym zástupcom, pričom toto právo, garantované Ústavou Slovenskej republiky, môže využiť za podmienok, ktoré v danom prípade bližšie upravuje Občiansky súdny poriadok (§ 18, § 24, § 25 ods. 1, § 93 ods. 4 O.s.p.). V ustanovení § 93 ods. 2 O.s.p. zákonodarca zvýšil ochranu spotrebiteľov, keď umožnil na strane spotrebiteľa ako vedľajšiemu účastníkovi zúčastniť sa konania takej právnickej osobe, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, pričom takýmto predpisom je zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Skutočnosť, že účastník konania je (alebo by mal byť) sám dostatočne právne kvalifikovaný (napríklad má právnické vzdelanie alebo zamestnáva právnikov), nie je dôvodom na to, aby sa takémuto účastníkovi nepriznali trovy právneho zastúpenia. Obdobne v danom prípade, aj keď predmetom činnosti vedľajšieho účastníka je ochrana práv spotrebiteľov a na túto činnosť by mal byť dostatočne odborne a personálne vybavený, samo osebe to neznamená, že takýto subjekt nemá právo na právne zastúpenie. Ani Občiansky súdny poriadok a ani zákon o ochrane spotrebiteľa nevylučujú a ani neobmedzujú vyššie uvedené ústavné právo relevantných subjektov v procesnom postavení vedľajšieho účastníka nechať sa zastúpiť právnym zástupcom. S právom na právne zastúpenie je nerozlučne spojené aj právo na náhradu trov právneho zastúpenia v prípade procesného úspechu daného účastníka (resp. vedľajšieho účastníka) za predpokladu, že išlo o trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva (§ 142 ods. 1 O.s.p.).

10. Ako bolo uvedené vyššie (bod 7 tohto odôvodnenia), vedľajší účastník v danom spore doručil súdu prvej inštancie okrem oznámenia o vstupe do konania tri podania, ktorými sa vyjadril k veci samej (vyjadrenie z 28.10.2014, doplňujúce vyjadrenie z 28.01.2015 a vyjadrenie so závermi krajských súdov z 05.04.2016) a jedno podanie, v ktorom sa vyjadril k späťvzatiu návrhu. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že podania vedľajšieho účastníka predstavovali posúdenie právne a skutkovo nenáročné, a že išlo o vyjadrenia, aké právny zástupca vedľajšieho účastníka zasiela vo viacerých opakujúcich sa prípadoch a neprezentoval nimi vlastnú vytváranú právnu argumentáciu, odvolací súd uvádza, že právo na právne zastúpenie má účastník konania bez ohľadu na zložitnosť sporu, podstatné je, či úkon právnej služby, za ktorý má byť účastníkovi priznaná náhrada trov, bol dostatočne individualizovaný, či obsahoval relevantnú skutkovú a/alebo právnu argumentáciu k danej konkrétnej veci. Najmä prvé vyjadrenie vedľajšieho účastníka z 28.10.2014 (resp. všetky tri vyjadrenia vedľajšieho účastníka, ktoré možno na účely rozhodovania o trovách konania považovať za jeden úkon - to je však už otázka posúdenia účelnosti každého z úkonov právnej služby osobitne, ktoré musí urobiť súd prvej inštancie v rámci vyčíslenia výšky náhrady trov - viď nižšie, bod 12 tohto odôvodnenia) považuje odvolací súd za dostatočne individualizované vyjadrenie ku konkrétnej veci - uviedol v ňom konkrétne skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje premičanie nároku žalobcu, a to, že v čase postúpenia pohľadávky (dňa 10.12.2009) bol žalovaný v omeškaní s vrátením finančných prostriedkov viac ako 1000 dní, v čase od postúpenia pohľadávky do podania žaloby uplynulo ďalších 1638 dní, teda v čase podania žaloby predstavovalo omeškanie spolu viac ako 2500 dní, čo je viac ako 6 rokov - a konkrétnu právnu argumentáciu (premčanie nároku žalobcu a v ďalších vyjadreniach nesplnenie podmienok postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu). Prirodzene, niektoré formulácie sa vo vyjadreniach vedľajšieho účastníka, podávaných vo viacerých veciach, opakujú, je to však spôsobené tým, že takisto rovnaká je v týchto veciach právna argumentácia žalobcu a opakujú sa aj samotné zmluvné podmienky v zmluvách uzatváraných právnym predchodcom žalobcu. Je však nesporné (na rozdiel od skutkového stavu konštatovaného v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré citoval v odôvodnení súd prvej inštancie), že podania vedľajšieho účastníka neboli iba všeobecným vyjadrením, ale boli vecné, obsahovali konkrétne vyjadrenia, vzťahujúce sa na predmet daného konania a konkrétnu právnu argumentáciu, teda vedľajší účastník na strane žalovaného vyvinul aktivitu v záujme „pomoci v spore“ účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupoval.

11. Odvolací súd teda dospel k záveru, že trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka nie je možné považovať za neúčelné len preto, že vedľajší účastník mohol hájiť práva žalovaného spotrebiteľa sám, bez advokáta. Preto vedľajšiemu účastníkovi patrí podľa § 142 ods. 2 prvá veta O.s.p. právo na náhradu účelne vynaložených trov právneho zastúpenia. V danom prípade podania spísané právnym zástupcom vedľajšieho účastníka neboli len všeobecnými vyjadreniami, obsahovali konkrétnu skutkovú a právnu argumentáciu, preto ani z tohto hľadiska nemožno zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom v tomto konaní považovať za neúčelné. Preto odvolací súd zmenil napadnutý výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie tak, že občianskemu združeniu, ktoré do 30.06.2016 vystupovalo v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

12. Keďže po nadobudnutí účinnosti CSP už nie je možné, aby sa v jednom rozhodnutí rozhodlo o nároku na náhradu trov konania a súčasne o výške tejto náhrady (§ 262 ods. 2 CSP), odvolací súd rozhodol vo výroku tohto uznesenia len o nároku vo všeobecnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania však v každom prípade treba preskúmať účelnosť jednotlivých vynaložených trov účastníka konania, ktorých náhradu uplatňuje voči druhému účastníkovi, osobitne vo vzťahu ku každému úkonu účastníka. V danom prípade ide o otázku, či existoval procesný dôvod na to, aby vedľajší účastník podával tri písomné vyjadrenia k žalobe namiesto jedného, prípadne, či bolo účelné jeho vyjadrenie nesúhlasu so späťvzatím žaloby. Tieto otázky však už podľa § 262 ods. 2 CSP sú súčasťou rozhodovania o výške náhrady trov konania, nie o základe (nároku vo všeobecnosti). Preto sa odvolací súd týmito otázkami nezaoberal a ich posúdenie ponecháva súdu prvej inštancie, ktorý rozhodne o konkrétnom vyčíslení náhrady trov občianskeho združenia T. samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP. Keďže občianske združenie T. bolo v odvolacom konaní úspešné, odvolací súd mu voči neúspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O vyčíslení náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia (§ 262 ods. 2 CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).